

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ευριστότατον υπό τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς κωσασθὲν εἰς τὴν ἡμέραν ἡμῶν. ὁμηροῦς καὶ περὶ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ὀρθοῦ καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῆς	Ἐξωτερικῆς
Ἐτησίως . . . . . 50. 16.—	Ἐτησίως . . . . . 50. 25.—
ἡμίτομος 8. 50	ἡμίτομος . . . . . 13.—
Τρίτομος 4. 50	Τρίτομος . . . . . 7.—
AMEPIKHΣ: Ἐτησίως, δολλάρια 4	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ Τῆ 1879
 ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἰουνίου 1921

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικῆς, λίστ. 40 Ἐξωτερικῆς, λίστ. 50
 Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὀδὸς Ἐθνομίτου ὁρ. 58 παρὰ τὸ Βασιλεῖον
 Ἔτος 48ον.— Ἀριθ. 29

Περίοδος Β'—Τόμος 28ος

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

(ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ)

ΚΒΦΑΛΛΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἦσαν ἀπὸ λίγας ἡμέρας, σὲ καλὸ λιμάνι, ὁ Γιάννης ἀντίμισος τὸν φίλο του Ἀραδῆ.

—Ὁ ναύαρχος, τοῦ εἶπε αὐτός, μὴς ἐστειλε νὰ φυθόμετρησούμε, γιὰ νὰ μπορέσῃ, ὁ πτόλος νὰ μπῆ σὲ καλὸ λιμάνι τῆς Ἀλεξανδρείας. Τὸν χωρεῖ, ξέρετε, ὀλίκιαιρο. Κι' ἀμα γίνει αὐτό, ἀμα σιγουραρισθούμε καλὰ, ὡς κοπιᾶσουν νὰ μᾶς βγάλουν οἱ κύριοι Ἑγγλέζοι!

—Φάνηκαν;
 —Ὁχι ἀκόμα. Θὰ μᾶς γυρεύουν κατὰ τὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐγὼ ὅμως ἤθελα νὰ ἐρχόνταν ἐδῶ καὶ νὰ κάναμε μίαν τρανὴ ναυμαχίαν.

—Κι' ἂν μᾶς νικῶσαν;
 —Ἐ, τότε θὰ μέγαμε 'ς ὀλη μᾶς τὴ ζωὴ στὴν Αἴγυπτο, γιὰτὶ δὲν θὰ ὑπῆρχαν πιά πλοῖα γιὰ νὰ γυρίσουμε στὴ Γαλλίαν.

—Τότε καλύτερα νὰ ποφύγουμε τὴ ναυμαχίαν, εἶπε ὁ Γιάννης πὸς συλλογιστῆκε τὴ Δικούλαν.

—Μ' αὐτὸ θὰ γίνῃ. Κι' ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ εἶμαι σὲ μικρὸ στόλο, πὸς θάκολληθῆσῃ τὸ στρατό.

—Ποῖο μικρὸ στόλο;
 —Νά, τὰ μικρὰ πλοῖα, ὡς μποροῦν νὰ ταξιδεύουν στὸ Νεῖλο. Αὐτὰ θὰ σᾶς ἀκολουθήσουν, φορτωμένα τροφίμα καὶ πολεμοφόδια.

—Θὰ πᾶμε λοιπὸν ἀπὸ τὸ Νεῖλο;

—Ἔτσι λένε.

Κι' ὅμως ὄχι, δὲν θὰ πῆγαιναν ἀπὸ τὸ Νεῖλο, τίς πρώτες ἡμέρες τουλάχιστο. Γιὰτὶ τὰ στρατεύματα τοῦ Βοναπάρτη, μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς

πόλης, μῆταν στὴν ἔρημὸν Δαμαγχοῦ.
 Πιὰτὶ ἴσως στρατὸς δὲν ὑπέφερα περισσότερο, ἀπὸ τὸν γαλλικὸ 'ς αὐτὴ τὴν ἐκστρατεία! Περνοῦσε μίαν τραχεῖαν, ἀγροὴν χώρα, μὲ ἥλιο καυστικόν. Οὔτε ἴχνος πρασινάδας στὴν ἀμμώδη αὐτὴ ἐκτασιν, πὸς συνορεύει μὲ τὴν περίφημὴ Λυβικὴ Ἐρημο. Κι' ὁ Νεῖλος μακρὸς, καὶ τὸ νερὸ σπάνιον. Σὲ πολλὰ πηγάδια, οἱ Γάλλοι ἐβρισκαν πτώματα ζώων, πὸς τὰ εἶχαν ρίξει οἱ Φελλάχοι γιὰ νὰ τοὺς δηλητηριάσουν!

Καὶ σὰ νὰ μὴν ἐφθάναν ὅλες αὐτὰς οἱ

στερήσεις κι' οἱ κακουχίαι, ἦταν κι' ὀρδὲς Βεδουίνων πὸς ἀκολουθοῦσαν τὰ στρατεύματα σὰν τσακάλια, ἐπιάναν τοὺς στρατιώτας πὸς ἔμεναν πίσω καὶ τοὺς ἀποκαθάλλιναν.
 Ὁ Γιάννης Καρδινιάν, μὲ τὰ χεῖλη φρυγμένα καὶ μὲ σφιγμένον τὸ κεφάλι, σὰ σὲ στεφάνι σιδερένιον, ἐνόμιζε πὸς ποτὲ δὲν θὰ κατόρθωνε νὰ φθάσῃ πρὸς τὸν σταθμόν. Γιὰτὶ κι' οἱ ἴδιοι οἱ ἀξιωματικοὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ μουρμουρίζουν:
 —Τὴ γυρεύουμε, τί ἤλλαμε νὰ κάνομε στὸν καταραμένον αὐτὸ τόπον;

«Κι' ἐτελείωσε τὴ φράσιν του μὲ μίαν πιστολίαν...» (Σελ. 226, στ. α')

Σιωποῦσαν μόνον ὅταν ἐβλεπαν τὸ Βοναπάρτη. Εἶχ' ἐξαποστειλεὶ κάλογόν του καὶ περπατοῦσε πικρὸς σὰν ἀπλὸς στρατιώτης.

Τὴν τετάρτην ἡμέραν, παρουσιάσθησαν στὸν ὀρίζοντα θαυμασιὰ τοπία: Δάση ἀπὸ φοινικῆς καθρεφτιζόνταν σὲ νερά μακρινὰ καὶ γαλάζια. Τὸ Ἐνατὸ, πὸς ἀποτελοῦσε τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν, ἐβγαλε κρᾶνυγὲς χαρᾶς κι' οἱ πὸς κουρασμένοι στρατιώτες ξαναβρῆκαν τὴν δύναμίν τοὺς.

Ἀλλὰ ὅσο προχωροῦσαν, ἡ θελητικὴ ὀπτασία ἀπομακρυνόταν ἢ χανόταν ὀλωσδιόλου... Ἦταν ἕνας ἀγένητος πειρασμός, φαινόμενον συνειδημένον στὴν ἔρημο, ἀγνωστο ὅμως ἀκόμα στοὺς δυστυχισμένους ἐκείνους στρατιώτας.

Τὴν ἴδιαν ἡμέραν ὁ Γιάννης ἐνόησε πὸς ἀξίζει ἡ ἀφοσίωσιν τῶν στρατιωτῶν, πὸς ὁ καλὸς ἀρχηγὸς ξέρει νὰ τὴν κερδίῃ. Γιὰτὶ ὁ Μισὸ, βλέποντάς τον πὸς κουρασμένον, τοῦ πῆρε τὸν σάκκον του, τὸν ἔδεσε μὲ τὸν δικόν του κι' ἐξακολούθησε τὴν πορείαν του χωρὶς λέξιν. Ἔτσι ὁ Γιάννης ἀλάφρωσε λίγο, καὶ μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ.

Τὸ βράδυ ἐφθασαν τέλος στὸ Νεῖλο, πὸς ἡ θεὰ τοῦ

ένθουσασε τα στρατεύματα. Στρατιώτες, αξιωματικοί, στρατηγοί άκόμα, ώρμησαν να πιασύν, να κολυμπήσουν, να ξεδιψήσουν, να δροσισθούν. Πόσοι δέν άρρώστησαν από τό λουτρό που έκαμαν ζεστοί ή από τό πολύ νερό που ήπιαν!

Ο στρατηγός Κλεμπε, πληγωμένος, είχε μείνει στην Αλεξάνδρεια και τό Ένατο είχε ένωθή με τό σώμα του στρατηγού Δεζαίε.

— Σχηματίσατε τετραγωνοί πρόσταξε αυτός σε λίγο.

Και μόλις εκτελέσθηκε ή διαταγή, μία γλη έχθρικού ίππικού έπεσε άπάνω στους Γάλλους σαν κεραιούς.

Ο Γιάννης ήταν στην πρώτη γραμμή, κοντά σ' ένα κανόνι, που κατείχε μία γωνία του τετραγώνου. Γιατί εκείνο τον καιρό, κάθε τάγμα είχε τό κανόνι του, που τό έριχναν γρεναδιέροι. Ο μικρός έθελοντής είχε ιδή κι άλλη φορά έφοδο ίππικού και του είχε φανή κάτι φοβερό. Άλλ' αυτή με τους Μαιμελούκους, — έτσι λεγόταν οι τολμηροί ίππες, που τους έδλεπε πρώτη φορά, — του έκαμ' έντύπωση καταπληκτική.

Τί λαμπρές στολές που φορούσαν οι Μαιμελούκοι, τί άργυροκέντητες ζώνες, τί μακνδύες μεταξωτούς! Και τόλογά τους, καταστόλιστα με βελούδο και με χρυσάφι, έβγαζαν από τά ρουθούνια τους φωτιές!

Έρχόνταν με μία αφάνταστη άταξία και μ' έν' άπερίγραπτο θάρρος. Τόση, αλήθεια, ήταν οι περιφρόνησή τους προς τους πεζούς, όστ' ένόμιζαν πως θα έστάσιζαν, κάτω από τά πέταλα των άλόγων τους, τά τετραγώνα εκείνα τά γεμάτα λόγχεις!

— Προσοχή, παιδιά! φώναζε ό στρατηγός Δεζαίε από τή μέση. Και προπάντων μην πυροβολήσετε πρό τής ώρας!

Μόνο όταν οι Μαιμελούκοι δέν απείχαν παρα έκατό μέτρα, άρχισε τό τουφεκίδι και τό κανονίδι.

Πολλοί από τους ίππεΐς εκείνους έπεσαν άλλα μερικά έφθασαν ως τις λόγχεις. Ένας μάλιστα πήδησε με τόλογό του έπάνω από τό τετραγώνο και θροήθηκε τή μέση του! Φαντασθήτε τί πθήμα, αφού κάθε πλευρά του τετραγώνου σχηματιζόταν από έξη στοίχους στρατιωτών!

— Μωρέ, του... τουπέ που τό... τόχει αυτός ό... ά... ά... άγγιάνθρωπος! έφώναζε ό συνταγματάρχης Λετυρώ, που ήταν φοβέρα βραδύγλωστος.

Κι' έτελείωσε τή πράξη του με μία πιστολιά, που έριξε νεκρό τό Μαιμελούκο.

Σε μία ώρα, ή προφυλακή αυτή του έχθρου, που είχε σπαλή από τό Κάιρο να προϋπαντήση τους Γάλλους, διασκορπίσθηκε. Πολλά πτώματα είχαν μείνει εκεί μπροστά στο τετραγώνο, που οι Γάλλοι στρατιώτες, γρεναδιέροι κι' άκροβολιστές, κατά τή συνήθεια του καιρού εκείνου, — γιατί σήμερα αυτό απαγορεύεται, — τά έγύμνωσαν. Κι' επειδή οι Μαιμελούκοι

συνήθιζαν να κρατούν άπάνω τους όλη τους τήν περιουσία, σε χρήματα ή σε πολύτιμα πετράδια, πολλοί Γάλλοι έκαμαν τήν τύχη τους. Πιο τυχερός απ' όλους εστάθηκε ό Μπέλ-Ρόζ, που έφαξε ένα πλούσιο μπέη. Στη ζώνη του βρήκε ένα σακκούλακι γεμάτο χρυσάφι, καθώς κι ένα μαχαίρι, που ή λαβή του άστραφτε από διαβάντια και ρουμπίνια.

— Αυτό κι' αν είναι υπερθετικό! φώναξε ό άρχιτυμπανιστής, κρύβοντας στο σάκκο του τήν περιουσία.

Ο Γιάννης δέν πήρε παρά ένα κομμάτι μεταξωτό χρυσοκέντητο, από τή σέλλα ενός πλουσίου Μαιμελούκου. Το έδιπλωσε προσεκτικά και τό έφύλαξε λέγοντας:

— Η Λιζούλα αυτό θα τό χαρή πολύ.

Υστερ' από έννια ήμέρες, τά στρατεύματα του Βοναπάρτη έφθασαν μπροστά στο Κάιρο.

Εκεί τους περίμενε όλόκληρος ό στρατός του Μουράδ-Μπέη, άπορασιαμένος να τους σταματήσει. Κι' έγινε ή μεγάλη μάχη, που ονομάζεται στην Ιστορία «μάχη των Πυραμιδών». Γιατί πραγματικά, τά πελώρια αυτά μνημεία ήταν εκεί κοντά.

Στις όκτώ τό πρωί, άντήχησαν στο Γαλλικό στρατό άτέλειωτα κούρα: είχαν φανή οι τετρακόσιοι μινιάρδες του Καίρου, ή περίφημη πρωτεύουσα που είχε διαδεχθή τας Θήβας, τήν Μέμφιδα και τήν Αλεξάνδρεια.

Υστερ' από τους άιμους τής Έρήμου, ή θεά τής λαμπρής πόλης άναζωογόνησε τό θάρρος όλων των στρατιωτών κι' όταν φάνηκε, μπροστά στους κήπους, παραταγμένος για μάχη, ό μεγάλος έχθρικός στρατός, τά «ούρρά» διπλασιάσθηκαν.

— Τι καλό θα μάς έκανε ένα ποτηράκι τής Κατερίνας μου, με καλό κρασάκι, πριν άρχίσουμε τό χορό! έφώναξε ό άρχιτυμπανιστής.

— Αλήθεια, Μάρκελλε, άποκρίθηκε ό λοχαγός Ζολιμπούα. Άλλά δέν πειράζει. Θα χορέψουμε κι' έτσι. Κι' ύστερα θα πιούμε δυο κρασί θέλουμε στο Κάιρο.

— Άστειύεσαι βέβαια, είπε ό συνταγματάρχης Δυβάλ, που άκουσε αυτή τήν διμιλία.

— Πώς νομίζετε, συνταγματάρχα μου, δει...

— Όχι, όχι, δέν νομίζω τίποτα! Έσύ μόνο φαίνεται, δέν ξέρεις πως οι Μουσουλμάνοι δέν πίνουν κρασί. Τους τό απαγορεύει ό Προφήτης.

— Ω, τους κακόμοιρους! έφώναξε ό Μπέλ-Ρόζ. Αυτοί λοιπόν δέν ξέρουν τό υπερθετικότερο πράγμα του κόσμου! Α, τί κρίμα που δέν έχουμε τήν Κατερίνα μου με τό βαρελάκι τής!

Τόνομα τής Κατερίνας θύμισε, πάλι στον Γιάννη τή Λιζούλα.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ [Κατά τό Γαλλικό του λογαίου Danrit]

ΠΕΝΝΙΕΣ

ΕΥΤΥΧΙΑ

Κυριακή πρωί.

Τό μικρό χωριουδάκι ζυπνάει σιγά-σιγά κάτω από τίς θωπεΐες των πρώτων ακτίνων του ήλιου, που προβάλλει λαμπρός πίσω απ' τά βουνά.

Οι καλές νοικοκυράδες άνοίγουν τά σπίτια τους, πηγαινοέρχονται, έτοιμάζονται για τήν έκκλησία. Σε λίγο, ξεκινούν όλες, καθαρές, με γελαστά πρόσωπα κάτω απ' τά κάτασπρα μαντήλια. Πίσω τους, οι κόρες τους, φρέσκιες χωριατοπούλες με τό βλέμμα ζωηρό, πιασμένες χέρι με χέρι, τις ακολουθούν φλυαρώντας...

Από όλα τά δρομάκια του χωριού, όλοι πηγαίνουν στην έκκλησία. Και ή ψυχολόγη που έμεινε στο σπίτι, κάνει κι' αυτή τό σταυρό τής μπροστά σ'α εικονίσματα κι' άρχίζει τή δουλειά τής, μουρμουρίζοντας κάποιο ψαλμό.

Στήν έκκλησία.

Οι καμπάνες κτυπούν, δονούν τον άέρα και άντηχούν μέσα στις καρδιές των χριστιανών, που ύστερα από τήν έβδομάδα τής εργασίας έρχονται να εύχαριστήσουν, να παρακαλέσουν και να ζητήσουν, — πάντα κάτι, να ζητήσουν.

Εκεί μέσα, άφίνει κανείς κάθε προσποίηση, και για λίγες στιγμές γίνεται καλός μόνο καλός!

Τά πάθη αδύονται για λίγο από τό νομάς, και τό φως του ήλιου που παίζει χίλια παιχνίδια άπάνω στα κρύσταλλα των πολυκαίων, μπαίνει ως μέσα στην ψυχή μας, τήν φωτίζει.

Και ύστερα ή έπιστροφή.

Βγαίνουν όλοι με μία καινού, για σφραγίδα στο πρόσωπο. Σφραγίδα θάρρους, παρηγορίας, ύπομονής, καρτερίας, χαράς, εύτυχίας. Ναί. Είναι πολλοί που τήν αισθάνονται αυτή τήν εύτυχία που όλοι ζητούμε. Πολλοί που τήν φθάνουν, γιατί δέν κοιτάζουν να τήν ζητούν, άδίκως, μακριά.

Τήν έλέπουν μέσα στα παιχνίδια των παιδιών των εκεί κάτω, στην προσινάδα. Τήν άκουνε μέσα στο τραγούδι των πουλιών που περνούν από πάνω τους, και, στο μουρμούρισμα του ρυακιού που τρέχει κάτω, στα πόδια τους. Τους τήν ψιθυρίζει σ' αυτή τό δροσερό αεράκι που κάνει τις παπαρούνες, κατακόκκινες, να σκύβουν τό κεφάλι τό αεράκι που δίνει δροσιά και ζωή στο μικρό τό χαμομήλι, που τινάζει με εύχρηστέτη τάσπρα του φτεράκια.

Και τό βράδυ, όταν όλα είναι άκόμη δυσδιάκριτα, γιατί δέν έχει φανή τό φεγγάρι, ή εύτυχία περνά και στέκει εκεί έξω στις αυλόπορτες, εκεί που σε λίγο, οι καλές νοικοκυράδες θα βγουν να μιλήσουν για τή δουλειά τήν αυριανή. . . .

ΔΙΑΔ. ΔΡΑΓΑΤΣΗ

ΜΙΑ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗ-ΠΙΣΣΑΣ ΧΡΥΣΟΜΠΟΥΜΠΟΥΚΑΣ

(Συνέχεια γ'ε σελ. 219.)

Τά λουλούδια ανέβαιναν, όλο ανέβαιναν για να τον σκάσουν και να του γίνουν έπειτα σάβανο. Τίποτα δέν μπορούσε να τον βγάλή από κεί μέσα. Ένοιωθε πως δέν μπορούσε ούτε να κουνήσθ, ούτε να φωνάξ. Από πίσω του, ή φωνή τής πριγκήπισσας τον φώναζε χωρίς να μπορεί να τής άποκριθ.

Η φωνή, όσο πήγαινε, γινόταν πιο θυμωμένη.

Ο ήλιος φάνηκε, τό όνειρο τελείωσε, μά ή πραγματικότης ξεπρόβαλε πιο τρομερή άκόμη. Ένα φέρεμα όλο από λουλούδια!

Δέν μπόρεσε να βρ' ούτε ένα μπουμπούκι σ' όλη τή χώρα. Ήταν πιο δύσκολο κι' από τις πεταλούδες.

Πλανήθηκε όλη τήν ήμέρα στα πάρκα και στην έξοχή χωρίς να βρ' τίποτα. . .

Τήν άλλη μέρα έφαξε στα περίχωρα, μπαίνοντας στους κήπους και στα σπίτια των πιο φιλάρεσκων, για να βρ' ένα τουλάχιστο λουλούδι. Μά τίποτα.

Τήν τρίτη μέρα, ύστερ' από μία καινούργια άποτυχία, τον φτωχό άνθρωπο τον έπιασε μία τρομερή κρίση άπελπίστας.

Χτύπαγε τό κεφάλι του στον τοίχο, δάγκωνε τά χέρια του φωνάζοντας γοερά και τάνιστενάγματά του ήταν τόσο λυπητερά, που και τίγρις θα τον εύπλακηνόταν. Η Χρυσομπουμπούκα τον είδε σ' αυτή τήν κατάσταση:

— Είσαι άρρωστος; τον ρώτησε. Πρέπει να πάρης άμείσως ένα φλυτζάνι τσάι.

— Δέν είμαι άρρωστος, τής άποκρίθηκε αλλά δυστυχισμένος, πολύ δυστυχισμένος... Τό ξέρετε πολύ καλά... τό φέρεμα!

— Πονηρέ! δέ μου τόδειξες άκόμη, μά έχω έμπιστοσύνη σε σενα. Δέν είναι άκόμα έτοιμο; Α! τί ώραίο που θα είναι. . . Καλέ μου Πανσέ, σ' αγαπώ πολύ.

Πώς ν'έντισταθ' κανείς σ' αυτά τά λογάκια: « Έχω έμπιστοσύνη σε σενα, σ' αγαπώ πολύ!» Α! έπρεπε ό Πανσές να βρ' τρόπο, που να μπόρεσ' να εύχαριστήσ' τήν πριγκήπισσα. Βασάνιζε τό φτωχό του τό μυαλό με χίλιους τρόπους, για να κατεβάσ' καμμία ιδέα. Έπιτέλους σηλώθηκε, με τά μάτια φωτισμένα από χαρά.

Μπάλ! Πώς δέν τό είχε σκεφθ' γρηγορότερα; Και φορώντας τό μεγάλο του καλτό, βγήκε ζωηρά από τό σπίτι, πέρασε τον κήπο και πήρε, στην έξοχή, ένα μονοπάτι. Πολύ ώρα περπάταγε από δρόμους κι' από χωράφια. Πολλές φορές, κολυμπώντας στον ιδρώτα, άναγκάστηκε να σταματήσει, άποκαμωμένος από τήν κούραση. Σε λίγο όμως έπαυρε πάλι τό δρόμο του, γιατί ό ήλιος έπεφτε στον ώχρω ούρανό. Τέλος, ξεχώρισε ένα άγροτικό σπίτιάκι, μισοκρυμμένο μέσα στα μπαμπού.

Ήταν ή κατοικία του ζακουστου και φοβερό Γιάννη-Τόνη, που οι συντοπίτες του τον έλεγαν Μάγο. Στο σπίτι του γινόνταν πράγματα έκπληκτικά. Και πολύ φυσικά αφού είχε στα χέρια του υπερφυσική δύναμη. Ο Πανσές τον ήξερε από καιρό. Πολλές φορές του είχε προσφέρει μικρές υπηρεσίες. Πόσοι ξέρει αν και τή φορά αυτή δέν μπόρεσε να τον βοηθήσ.

Ο Γιάννης-Τόνη ήταν στην πόρτα του, όταν ό Πανσές, πολύ συγκινημένος και προπάντων πολύ κουρασμένος, πλησίασε με τά χέρια σταυρωμένα στο στήθος.

— Ποιά ή αιτία τής σπάνιας τιμητικής βίβλας σας, αγαπητέ μου Πανσέ; ρώτησε ό Τόνη.

— Σας ξέρω για φρόνιμο, έφεγγετικό άνθρωπο, αγαπητέ δάσκαλε, κι' έρχομαι να ζητήσω, για τό πολύ δυστυχισμένο σας δούλο, τις πολυτίμες συμβουλές σας.

— Μιλήστε, φίλε, σας άκούω.

— Άκούστε τή δυστυχία μου, Γιάννη-Τόνη. Η πριγκήπισσα Χρυσομπουμπούκα θέλει γι' αζίο ένα φέρεμα όλο από λουλούδια. Σ' όλη τή χώρα όμως δέν μπόρεσα να βρω περισσότερο από δέκα βιολέττες. Η πριγκήπισσα θα με μαλώσει, δε θα μάγαπά ή πια και προπάντων θα λυπηθ'.

— Αυτό, Πανσέ μου, είναι τρέλλα, Δέν έπρεπε να λαλάρης.

— Να μην ύπακούσω... στην Ύψηλότητά τής! . . .

— Βέβαια! Μά όχι, έσείς δέν μπορείτε, δέν έχετε τή δύναμη ν' άντισταθ'τε. Η Χρυσομπουμπούκα έχει μεγάλα έλαττώματα και γι' αυτά έσείς είστε υπεύθυνος.

— Έλα, Βούδα! Τι μου λέτε;

— Ναί. Προσφέρετε στην κυρία σας τήν πιο μισητή υπηρεσία. Η φύση τής, καλή κατά θάθος, είναι έντελώς χαλασμένη από τις άκαρκατήριστες καλωσύνες σας. Ξέρει πως ή μικρότερη τής ιδιοτροπία είναι νόμος. Πρόπει να τήν σταματήσετε σ' αυτόν τον όλεθρο κατάφορο.

Ο Πανσές μόλις άκουγε. Είχε έρθει για τό φέρεμα κι' όχι για να πάρη μάθημα παιδαγωγικής.

— Έχετε δικαιο, εύγενική Γιάννη-Τόνη, είπε, μα πως θα κάνω για τά λουλούδια; Ο καμάρος σκέπτηκε. Άξαφνα τά μάτια του φωτίστηκαν από φλόγα, γεμάτη κακία.

Περάστε αύριο τήν αυγή, Πανσέ, και θα τάχετε, είπε. Πάντα έχω λουλούδια, που τά φυλάω, άντι να τάφινω να ξεραίνονται από τον ήλιο.

Ο Πανσές, τρελλός από χαρά, θέλησε να φιλήσ' τά πόδια του σωτήρα του, μά κείνος, χωρίς να τον άφήσ' να τό κάνει, τον χαιρέτησε και μπήκε στο σπίτι του.

Τήν άλλη μέρα, μόλις ό ήλιος έβγαλε τό κεφάλι του στον ορίζοντα, ό εύτυχισμένος Πανσές έφτασε στο Γιάννη-Τόνη. Αναγκάστηκε να ξεκινήσ' από τά μεσάνυχτα, χωρίς να σκεφθ' ούτε τό πυκνό σκοτάδι,

ούτε τά κακά συναπτηήματα, που μπορούσαν να του τύχουν. Τόση λαχτάρα είχε για να μην άργήσ' να φέρη στην πριγκήπισσα τό φέρεμα.

Ο Μάγος τον οδήγησε σε μία κάμαρα, όπου Πανσές μπόρεσε να θαυμάσ', μέσα σ' ένα κουτί από μπαμπού, ένα θαυμάσιο φέρεμα από φρεσκοκομμένα λουλούδια.

Και τί δέν έβλεπες εκεί; Ζουμπούλια, βιολέττες με χίλιες άποχρώσεις, τριαντάφυλλα, παντζέρι, καμυλιές.

Ο Πανσές ένωσε τά χέρια:

— Ω! κύριε Γιάννη-Τόνη, κύριε Γιάννη-Τόνη, μα είναι άξιοθαύμαστο τό έργο σας! είστε ό πιο άλλόκοτος κι' ό πιο καλός άνθρωπος που γνωρίζω. Κύριε Γιάννη-Τόνη, με τί θα μπόρεσω να σας δείξω τήν άπειρη εύγνωμοσύνη μου;

— Δέν υπάρχει λόγος, καλέ μου Πανσέ.

— Δέν θα τολμούσα ποτε να σας ζητήσω τό φέρεμα φτιαγμένο, κύριε Γιάννη-Τόνη. Για τά λουλούδια μόνο έλεγα, που σκοπύομαι να τά τοποθετήσω μόνο μου.

— Όχι! τόσες τιμητικότητες μετάξ'ι μας, ξέρε Πανσέ! είμαι εύτυχής που μπόρεσα να σας προσφέρω τις υπηρεσίες μου. Μόνο να μου ύποσχεθ'ητε πως στην πρώτη στεναχώρια που θα σας βρ', θα έρθετε να με βρ'ητε.

— Ω! αγαπητέ δάσκαλε, πως δέν σας όφείλω! Η καλοσύνη σας δέν έχει όρια.

— Κάνετε γρήγορα τώρα, φίλε μου, αν θέλετε να μην άργήσετε για τήν τουαλέττα τής Χρυσομπουμπούκας. Πάρτε τό κουτί έτσι όπως είναι κλεισμένο, δέν είναι βαρύ. Μά χρειάζε- προσοχή. Τά λουλούδια μαδιούνται εύκολα!

— Χίλια εύχαριστώ, κύριε Τόνη.

— Είμαι ταπεινός και άφοσιωμένος δούλος σας.

Η χαρά έγινε φτερά στα κουράσιμενα πόδια του φτωχού ανθρώπου, για να κάνει τήν τέταρτη φορά τό μακρό δρόμο, χωρίς να σκέπτεται τίποτ' άλλο από τό γέλιο, που σε λίγο θ' άντάμειβε κάθε κόπο του.

(*Έπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΚΛΩΣΣΟΠΟΥΛΑ

Τούτη μόλις τήν αυγή απ' τ' αυγά τους έχουν βρ'η τά πουλάκια τά καίμενα κι' είναι τόσα δά μικρά, σε βελούδινα φτερά κι' όλόκλητρα ντυμένα

Κι' έχουν πρώτη τους δουλειά, μόλις βγούνε τά πουλιά και τό φως του κόσμου ίδουνε, να κοιτάζουν για φγή, να σκιλλίσουνε τή γή, σκουληκάκια για να βρουν.

Και ή κλώσσα, σαν καλή μητρούλα, στην αυλή περιτάτους τά πηγαίνει και, στα τέτοια αυτή οσφή, πως να βρ'σκουνε τροφή να οδηγεί και τά μπόταίνα.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΟ!

Αγαπητοί μου,

ΜΕΤΑ τή δημοσίευση τής προηγούμενης Επιστολής μου, συναντήθηκα μ' ένα φίλο μας, που με κοίταξε μελαγχολικά και μου είπε:

—Σαν πολύ νερό ρίχνετε σήμερα στο κρασί μας!... Κι' εγώ που είχα τόσο ένθουσιασμό κι' ενόμια πως ήγενεά μας θα ιδή την Ίδανική Κοινωνία; Δέν πρέπει λοιπόν να είμαι σοσιαλιστής!

—Για ποιά λόγο; ρώτησα. Έπειδή ή γενεά σας δέν θα ιδή την Ίδανική Κοινωνία; ή επειδή δέν θα την ιδή καμιά;

—Και για τὰ δυό, μου αποκρίθηκε. Αφού ματαιοποιούμε;

—Ματαιοποιία δέν είναι να εργάζεται κανείς για μιὰ καλύτερη ζωή. Φθάνει μόνο να ξέρη άπάνω-κάτω τὰ θρία της, για να μὴν παρασύρεται από ελπίδες χιμαιρικές. Και πάντα μιὰ καλύτερη ζωή τὴν ιδή, αν όχι ή γενεά σας, τουλάχιστο ή άλλη.

—Βλέπετε λοιπόν; Εγώ θα ήθελα ό.τι γίνη γὰ γίνη στις ημέρες μου, όσο ζω. Βίδημή αφού πεθάνω...

—Γαία μιχθήτω πυρί, ε; Αυτό είναι πολύ εγωϊστικό, και πολύ παράλογο! Δέν τὸ λέει οὐτ' εκείνος που κτίζει ένα σπίτι, οὐτ' εκείνος που φυτεύει ένα δένδρο. Και θὰ τὸ πῆ ένας που άγαπά τὸ φτωχό λαό κι' επιδιώκει τὴν ανύψωσή του; Πολλές φορές, εμεῖς κτίζουμε τὰ θεμέλια, για να κτίσουν οι ερχόμενοι τὸ παλάτι. Όπως άλλοτε κτίζουμε τὸ παλάτι αὐ θεμέλια που τὰ βρήκαμε κτισμένα. Έτσι είναι ο κόσμος, όπου οι άνθρωποι δέν είναι άθάνατοι. Δέν πρέπει να φτίνουμε μιὰ προσπάθεια, επειδή δέν θα ιδοῦμε μετς τὰ πτωχεύματά της. Μπορείς παιδί μου, να είσαι σοσιαλιστής!

—Μὰ δέν είπατε πως ή Ίσότης, ή Δικαιοσύνη, ή Έλευθερία είναι πράγματα άδύνατα;

—Η τελευταία Ίσότης ναί, όχι όμως και κάποια σχετική. Παραδείγματος χάρη, σήμερα υπάρχουν φτωχοί που δέν έχουν να φάνε και πλούσιοι με πολλά διακατομύρια. Νά ένα άδικό πράγμα! Νά γίνουν όλοι πλούσιοι ή να έχουν όλοι τὰ ίδια, είναι άδύνατο. Μπορεί όμως εξαίρετα να λείψουν οι φτωχοί, οι γυμνοί, οι πεινασμένοι.

—Με ποιά τρόπο;

—Όχι βέβαια με τὸν μπολεστικὸ και με μιὰ βίαιη άνατροπή. Αλλά με φρόνιμα μέτρα και βαθμίδον. Κι' ιδες πόσα έγιναν ως τώρα, έτσι σιγά-σιγά και ήσυχα. Έχουμε ολόκληρη εργατικὴ νομοθεσία. Μ' αυτή, ή θέση του εργατή στη σημερινή κοινωνία είναι πολύ διαφορετική

ἀπ' ό,τι ήταν πρὸ εκατόν ή πενήντα ετών. Έχουν προσδιορισθῆ οι εργασιμες ώρες, τὰ ήμερομίσθια, ή ήλικία ακόμη των εργαζομένων, — παιδιά ανήλικα π.χ. δέν επιτρέπεται να εργάζονται, — κι' αναγνωρίζονται από τὸ Κράτος τὰ εργατικά σωματεία. Με τὸν ίδιο τρόπο μπορεί να γίνουν κι' άλλα πολλά. Νά τετὴ άξια ένα δριο στις περιουσίες. Νά μὴν επιτρέπεται να θησαυρίζη κανείς περισσότερο από τόσα. Νά μὴν επιτρέπεται να τὰ φτίνη όλα στους συγγενείς του. Οι περιουσίες, μετά τὸ θάνατο του ιδιοκτήτη, να περιέρχονται στο Κράτος. Καθώς και τὰ περισσά κέρδη των διαφόρων ιδιωτικῶν επιχειρήσεων. Κι' έτσι τὸ Κράτος νάχη όλα τὰ μέσα για να λαμβάνη αυτό τὴν τροφή, τὴν ένδυμασία, τὴν κατοικία, τὰ παραιντήρια έξωδὰ κάθε φτωχοῦ, με τὴ συμφωνία μόνο να εργάζεται όσο και όπου μπορεί. Επίσης κάθε γέρου απόμαχου, ανήλικου ὄρφανου, σικατή ή αρρώστου.

—Ναί! έκαμε ο φίλος μας που τὰ μάτια του έλαμψαν μιὰ στιγμή. Αυτό θάταν καλό...

—Πολύ καλό. Θα έλειπαν οι φτωχοί, αλλά χωρίς να λείψουν κι' οι πλούσιοι, δηλαδή εκείνοι, που με τὴν άξία τους, με τὴν ικανότητά τους, με τὴν εκλεκτή εργασία τους, θα είχαν κάτι παραπάνω από τους άλλους. Όχι βέβαια διασκατομύρια, αλλά τὰ μέσα να ζοῦν σε κάπως καλύτερο σπίτι, να τρώνε και να ντύνονται καλύτερα. Γιατί αυτό δέν μπορεί να λείψη ποτέ. Είναι ή ανισότης ή μάλλον τὸ αποτέλεσμα τῆς ανισότητος που τὴ θέλησε ή Ίδια ή Φύση, κάνοντας τὸν ένα έξυπνο και τὸν άλλο κουτό, τὸν ένα ὄμορφο και τὸν άλλο άσχημο. Ο έξυπνος, ο ικανός, ο άξιος, προσφέρει περισσότερ' από τὸν κουτό, τὸν άνικανο, τὸν άνάξιο. Γίνεται γιατρός, επιστήμων, μηχανικός, εφευρέτης, συγγραφεύς, ποιητής, εἴψ' ο άλλος μόλις μπορεί να σκουπίζη τὸς δρόμους. Δίμο λοιπόν είναι ο πρώτος να χαιρείται, να λαμβάνη περισσότερ' από τὸν άλλον. Η Ίσότης στη διαίτα, στη ζωή, στις απολαβές, που φαίνεται ή άκρα δικαιοσύνη, είναι, άμα τὸ σκεφθοῦμε καλά, ή μεγαλύτερη άδικία. Θάταν δηλαδή, αν μπορούσε να γίνη, γιατί δέν θα γίνη ποτέ. Πῶς είναι δυνατό να τρώη; να ντύνεται τὸ ίδιο ο Έδισσων παραδείγματος χάρη ή ο Τολστόι, μ' ένα καθαριστή των ὑπονόμων;

—Φυσικά, συμφώνησε ο φίλος μας. Μὰ κι' ο καθαριστής των ὑπονόμων δέν είναι άνθρωπος;

—Ναί, άνθρωπος είναι. Όχι όμως σαν τὸν Έδισσων! Κι' όταν λέγω «καθαριστής ὑπονόμων», έννοῶ εκείνον που δέν μπορεί να κάμη άλλη δουλειά. Είναι χρήσιμος κι' αυτός, κι' έχει κάθε δικαίωμα να ζῆ ανθρωπινά. Ο Έδισσων όμως κι' ο Τολστόι πρέπει ναχουν παραπάνω, γιατί

προσφέρουν περισσότερα στην Κοινωνία, στην Ανθρωπότητα.

—Μάλιστα. Δέν νομίζετε όμως, πῶς δταν όλοι οι άνθρωποι θα ζοῦν ήσυχοι κι' έξασφαλισμένοι, και θα έχουν τὰ μέσα να σπουδάζουν τὸ ίδιο, ο «καθαριστής των ὑπονόμων» θὰ έχη τὴν ίδια ανάπτυξη με τὸν Έδισσων;

—Μὰ τότε δέν θα είναι πια «καθαριστής ὑπονόμων»! Και για να γίνη αυτό, για να επέλθῃ ή πνευματικὴ και ήθικὴ να ποῦμε εξίσωση των ανθρώπων, ξέρετε πόσες χιλιάδες χρόνια πρέπει να περάσουν; Όποτε έχουμε καιρὸ να σκεφθοῦμε. Για τὴν ώρα, ας αγαποῦμε τὸ λαό, ας συμπονοῦμε τὸς φτωχοὺς και τὸς άμάθεις, και ας εργαζόμαστε για να λείψη ή φτώχεια από τὸν κόσμο και να λιγοστεψῃ ή άμάθεια. Είναι αρκετό!

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'. (Συνέχεια)

Ο Φρίτς κι' ο Φραγκίσκος μπήκαν από και στο πρώτο δωμάτιο.

Μὰ οὔτε αυτό, οὔτε τὰλλα ὀλόγυρα, δέν παρουσιάζαν καμιά άτάξια. Τὰ έπιπλα ήταν στη θέση τους, άπειράκτα. Οι έπιδρομείς λοιπόν, όποιοι κι' αν ήταν, είχαν οσθαση τὴν έναερία κατοικία. Γιατί δέν θα είχαν ιδή τὴν πόρτα τῆς σκάλας, στο βάθος του τελευταίου κάτω δωματίου. Μὰ οὔτε ο κυκλικός, έξώστης φαινόταν καθόλου από τὴν αὐλή. Ακόμα κι' από τὴν άκροθαλάσσι δέν θα μπορούσε κανείς να τὸν διακρίνη μέσα στους πυκνοὺς κλώνους τῆς μαγκλιέρας, που τὰ τελευταία δώδεκα χρόνια είχε φουντώσει πολύ.

Σε λίγες στιγμές, ή Τζένου, ή Σουζάν κι' ή Ντόλλ τριγύρισαν όλα εκείνα τὰ δωμάτια. Ενόμικες πῶς ή κυρία Ζερμάττ και ή κυρία Ουόλστον τὰ είχαν συγυρίσει μόλις χθές. Κι' ὑπάρχον εκεί πάνω προμήθειες για μιὰ εβδομάδα, παστά κρέατα, άλεύρια, ρύζια, κονσέρβες, ποτά. Αλλά κανένας στην κατάσταση εκείνη δέν συλλογιζόταν τρόφιμα. Ο,τι τοῦς άπασχολούσε ήταν ή έρημιά του Φάλκνυχόρστ, καλοκαίρι καιρὸ, κι' ή φορικτὴ εκείνη λεηλασία τῆς αὐλῆς και των κάτω δωματίων.

Αμα γύρισαν στὸν έξώστη, ο Φρίτς κι' ο Τζών Μπλόκ, σκαρφάλωσαν στους ψηλότερους κλώνους του δένδρου, για να ιδοῦν όσο μακρύτερα μπορούσαν.

Τίποτα ὑποπτο δέν είδαν κατά τὸ βορρά, ως τὸ άκρωτήρι τῆς Ψευτικῆς Έλπίδας κι' ως τὸ λόφο, όπου ήταν κτισμένο τὸ Πρόσπεκτ — Χίλλ. Από και και πέρα έκρυβαν τὴ θεά τὰ βουνά.

Κατὰ τὴ δύση, πρὸ από τὸ κανάλι, άπλωνόταν ή έξοχή που τὴν επέταζε τὸ

ποταμίαι του Φάλκνυχόρστ. Φαινόταν κι' αυτή έρημη κι' ήσυχη.

Κατὰ τὴν άνατολή, άπλωνόταν ή θάλασσα, ως τὸ Άνατολικὸ Άκρωτήρι, που από πίσω του άνοιγόταν ο ὄρμος του Ξωφία. Κανένα πανί στὸν ὄριζοντα, καμιά βάρκα στ' άκρογάλι.

Κατὰ τὸ νοτιά, τὸ μάτι δέν μπορούσε να διακρίνη, σε άπόσταση μιᾶς λεύγας, παρὰ τὴν είσοδο του ὄρμου τῆς Σιωτηρίας και τὸν βραχώδη λόφο που είχε μέσα του τὸ Φελσενγάιμ. Αλλ' από τὴν κατοικία αὐτὴ και τὰ έξαρθήματά της δέν φαινόταν τίποτα. Μόνο οι κορυφές των δένδρων του κήπου και, πρὸ πέρα, μιὰ γραμμὴ στυλπνή, άσπρη, που ήταν τὸ ρέμμα των Τσακαλιῶν.

Ο Φρίτς κι' ο Τζών Μπλόκ, με τὸ κιάλι, που ο κ. Ζερμάττ άφινε πάντα στο Φάλκνυχόρστ, κοίταξαν προσεκτικὰ κατὰ τὸ Φελσενγάιμ και τὸ άκρογάλι. Αλλά δέν είδαν ψυχή. Θα έλεγε κανείς πῶς οι δυο οικογένειες δέν ήταν πια στο νησί.

Όσοι οι έπιδρομείς τοῦς είχαν ὀδηγήσει σε κάποιο από τὰ κτήματα τῆς Γῆς τῆς Επαγγελίας ή σε κανέν' άλλο μέρος τῆς Νέας Έλβετίας. Κι' δταν ο Φρίτς κι' ο Τζών Μπλόκ, μετά τὴν έπισκόπησή, ξανακατέβηκαν στὸν έξώστη κι' είπαν τὴν ὑπόθεσή τους αὐτὴ, ο πλοίαρχος Γκούλδ παρατήρησε:

—Οι έπιδρομείς αυτοί, όποιοι κι' αν είναι, θα ήλθαν από τὴ θάλασσα και μάλιστα θα βγήκαν στὸν ὄρμο τῆς Σιωτηρίας... Αλλά δέν είδαμε κανένα πλοίο, οὔτε μεγάλο οὔτε μικρό. Πρέπει λοιπόν να συμπερανομε πῶς ξαναφύγαν κι' ἴσως πήραν μαζί τους...

Κανένας δέν έτόλμησε ναποκριθῆ στὸν πλοίαρχο Γκούλδ.

Όπωςόποτε, — κι' αὐτὸ ήταν τὸ πρὸ σοβαρὸ, — τὸ Φελσενγάιμ δέν φαινόταν πια κατοικημένο. Από τὸ ὕψος του δένδρου, δέν έδλεπον κανένα κινῶν να πλανατῆται επάνω από τις πρασινάδες του κήπου.

Τότε ο πλοίαρχος Γκούλδ έξεφρασε και τὴν ὑπόψια μήπως οι δυο οικογένειες είχαν φύγει με τὴ θέλησή τους από τὸ νησί, για να βροῦν τοῦς δικούς τους, αφού ο Ξι-

φρίας δέν είχε φανῆ στην ὠριμένη εποχή. —Και πῶς; ρώτησε ο Φρίτς, που ήθελε νακαλιασθῆ αὐτὴ τὴν έλπίδα.

—Με πλοίο που ήλθε εδῶ, αποκρίθηκε ο πλοίαρχος, είτε από κείνα που μπορεί να έστῆλε ή Άγγλία, είτε με άλλο, περσιτικό κατὰ τὴν γῆ...

Η ὑπόθεση δέν ήταν ὅπως διόλου άπίθανη. Ὑπάρχον όμως τόσοι σπουδαῖοι λόγοι για να πιστεύη κανείς τὸ εναντίο!..

—Πᾶμε τώρα να ιδοῦμε! είπε ο Φρίτς. —Πᾶμε! αποκρίθηκε ο Φραγκίσκος. Αλλά τὴ στιγμή που ο πρώτος έτοιμαζόταν να κατεβῆ, ή Τζένου που εκόιταζε

—Νά κι' σημαῖο στο νησί!... (Σελ. 229, στ. γ')

από τὸν έξώστη τὸν έσταμάτησε φωνάζοντας: —Καπνός!.. Μοῦ φαίνεται πῶς βλέπω καπνὸ επάνω από τὸ Φελσενγάιμ!..

Ο Φρίτς άρκαξε από τὰ χέρια της τὸ κιάλι, τὸ έβαλε στο μάτι του και καμποση ὦρα κοίταξε προσεκτικὰ κατὰ τὸ νοτιά. Ναί, ή Τζένου είχε δικιο. Καπνός, που ὀλοένα γινόταν πυκνότερος, φαινόταν επάνω από τοῦς βράχους που εκλειναν πίσω τὸ Φελσενγάιμ.

—Εἶν' εκεί!.. εἶν' εκεί! φώναξε ο Φραγκίσκος. Και τώρα έπρεπε ναμιαστε κοντὰ τους!

Κανείς δέν άμφισβήτησε αὐτὴ τὴ βεβαί-

ωση. Καθὼς άίσθανόταν τὴν άνάγκη να ξαναπαρῆ έλπίδα, ὥστε όλα ξεκαθίσαν διαμιάς, κι' ή έρημωση των περιχώρων του Φελσενγάιμ, κι' ή άκαταστασία τῆς αὐλῆς του Φάλκνυχόρστ, κι' ή άπουσία των κατοικηθῶν, κι' ή καταστροφή του κάτω πατάματος.

Αλλά γρήγορα άρχισαν να σκέπτονται ψυχρότερα, — ο πλοίαρχος Γκούλδ τουλάχιστο κι' ο Τζών Μπλόκ. Ο καπνός εκείνος μαρτυρούσε βέβαια πῶς τὸ Φελσενγάιμ είχε ὀλοένα καταίκους. Αλλά ποῦς; Κι' αν ήταν οι έπιδρομείς;... Έπρεπε λοιπόν να πλησιάζουν με τις μεγαλύτερες προφυλάξεις. ἴσως μάλιστα τὸ πρὸ φρόνιμο ήταν να μὴν ακολουθήσουν τὴ δένδροστασία που κατέβαινε ως τὸ ρέμμα των Τσακαλιῶν. Μεσ' από τὰ χωράφια, κρυβόμενοι όσο κι' όπου μπορούσαν, θα καταφέρναν ἴσως να φθάσουν στο γεφύρι χωρίς να παρατηρηθοῦν.

Εντωμεταξὺ ή Τζένου είχε ξαναπαρῆ τὸ κιάλι κι' εκόιταζε ὀλόγυρα. Και τὴ στιγμή που όλοι ήταν έτοιμοι να φύγουν: —Νά κι' ή σημαία, στο νησί του Καρχαρία! φώναξε. Απόδειξις ότι οι δυο οικογένειες εἶν' ακόμα εδῶ, ότι δέν έφυγαν από τὸ νησί.

Αλήθεια, δέν είχαν παρατηρήσει πρῶτύτερα τὴν άσπρη και κόκκινη σημαία τῆς Νέας Έλβετίας που έκυμάτιζε επάνω από τὸ πυροβόλο του Καρχαρία. Αλλ' αὐτὸ δέν έδινε τὴ βεβαιότητα πῶς οι δυο οικογένειες δέν είχαν φύγει. Η σημαία ε' εκείνη τὴ θέση έκυμάτιζε πάντα. Εξαίρετα μπορούσε να είχαν φύγει όλοι και να τὴν είχαν αφήσει εκεί!..

Δέν θέλησαν να τὸ συζητήσουν. Σε λίγο, στο Φελσενγάιμ, θα τὰ έξηγουσαν όλα.

—Εμπρός! εμπρός! έλεγε ὀλοένα ο Φραγκίσκος, διεθυνόμενος πρὸς τὴ σκάλα (Έπεται συνέχεια)

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

Ένατο

Μή ποτε παρ' κλάοντα καθεζόμενοι γελώσωμεν, τοῖς αὐτῶν αγαθοῖς; Κόρη (Θόωνης)

Ας μὴ γελοῦμε για τὸ ἄλλο τὴ θλίψη και τὴ δυστυχία. Με τὴν περφάνεια του μεγάλου

Και με τὸν πλοῦσου τὴ δόξα. Ας μὴ χαποῦμε τὴ φτωχία Καρδιά. Στην άκρη εκεί τὰ τόξα

Τὰ βαφτισμένα μέσ' στο μῖσος, Στην περιφρόνηση! Καμιά Φορὰ κανείς, που ξέρει! Κι' ἴσως

Κι' εμεῖς σαν κείνους, που γελάμε, Μπορεῖ και σαν τὴ καλαμιά Στο διάβ' του βοριά, να πᾶμε.

ΙΩ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

οφθ. Κορητιοποδία, Δουλ. τ. Καρδ. Παναλ. Έλαίδα, Πτερο. Καρδιά. Δροσοστάϊδα, Φάνουτ, Γουόντις, Ρεζιόρ, Ένταλόφ, Σαζανών, δ Τσίρος με Ροδόδαντ. Ανιόνδα, Σοφία Λαμολί, Πτερο. Λαβόλι, Ντολορέ, Αλυσωπο, Πέγροφ, Ίδανισμόν, Σαζανών—δ Πορτίρη της Ουίλλας με Ροδόδαντ. Ατροβία, Κασι. Πουγκιόσια, Τριανταφυλλένια— τὸ Πειραϊκὸν Διαβολίον με Μίς Ψιδό, Κυρὰ Φροσάνη, Ίδανισμόν, Παρβάτην, Ἀφρικάναν— ἡ Ἀνοϊξιάτικη Βροδάν με Κόρον τοῦ Αἰθῆρος, Μπετόβ, Ἀνατέλ, Δόξαν, Καλαματιὰν Ἀνιολοδῖ— τὸ Ἀροουόροισ με Ἀνοϊκοκωδών, Μπόδρον, Ἀνδρόφον, Φάνουτ, Πέγροφ, Κολόβριον, Φάνουτ, Ἀμάραντον, Μίρκων, Ἀγροισιαν, Ἀόρατον, Καπύ— ἡ Ἀγνή Μακρονοπούλα με Χουσομαλ. τὸν Σραμικόν, Ροδόδαντ. Δουβόλα, Σοφ. Λαμολί, Χανουμάκι, Βεατρικίη, Ντολορέ, Πειραϊκὴν Χερσόνησον— ἡ Ἀφελή Γυναικόπαις με Κόρον τ. Αἰθῆρ, Δουλ. τ. Καρδ. Μίκο. Τραλαλά, Πειραϊκὸν Διαβολ. Σπουγγίτην, Φάνουτ— ἡ Ροδάλη Ἀβραάλα με Μενέξεδ. Μικονικετιμ. Ἀδερβόστομ. Ἡζώ, Λαίω. Γαλδουράγκωδο, Κωνσταντινουπολιτικὴν— ὁ Πρῶτον Λακὴ με Τρελ. Χορδέντην, Κυρὰ Φροσάνη, Τρελίη Χωροταπούλαν, Ντολορέ, Σκαδαλιάραν, Μίρκων, Ζαίξαν, Ἑλλήν— ἡ Ἐθνικὴ Ἀμνη με Χανουμάκι, Δροσοσταϊδα, Σαζάνη Φοίβη— ὁ Μαστηριώδης Ἰπποκίτη με Σαζανών. Ἰπποκ. τ. Ἀστέρ, Κωνσταντινουπολιτικὴν, Καπέλιαν, Μεγ. Ἰδαν— ἡ Μπίνα με Χανουμάκι Χελι τ. Μπιζανίου, Καστανήν Κρητιοπούλιαν.

Ἡ Διαπλάσις ἀσκήζεται τοῦς φίλους της. Φιλέρημον (σὲ συγγνώμῃ) ἐς εἰς γράψ μου τώρα καὶ σὺντῷ Ἰπποδύτον (Ἑλλάδα, ευχαριστῶ καὶ περμιτω, γιατί γράφεις φράσι) Γεωργ. Η. Ρ. (δὲν μὲν ποῦ γρησ μέδων) εἶναι μεταφρασμένα ἐπ' γλωσσῶ ἀκατάλητῃ) Ἀπελευθ. Ἑλλάδα, (ὄχι σ' αὐτὲς τις Ἀσκησις δὲν τρεῖται ἡ ὀρθογραφία.) Ἰωνικὸν Οὐρανίου (ἔχει καλῶς) Ἰδανισμόν (θάρρα! ἀφοῦ πρέκει νὰ γίνῃ, νὰ τὴν κάμῃ) Πραγματικὸτητα (καλὰ) Ἀπέραντην Γαλήνην (ὄχι, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐγκρίνω) Φούριον (ἔστειλα ἐκ νέου) Νέδωνα (ἔστειλα) καὶ, στὸ 310 Γαλλ. Παγγιον, ἡ συλλαβὴ τοῦ πρέκει νὰ γίνῃ τὸ) Μελαυδὸ Σκαλιωτάκι (δὲν ἀμφιβάλλω πὼς ὁ βαθμὸς σου θὰ εἶναι λαμπρός,) Ἀθῶνα (τοῦ βρισκεται τώρα στὴν Μικρὰ Ἀσία, στρατιωτικὴ της πατρίδος!) Μυροβόλον Ἰωνίαν (καλὴ διασκόπηση, μὴ με ξεχῶς κί' ἀπὸ καί') Ἀνθισμίνην Ἀνοξίαν (ἔκαμε πολὺ καλὰ— αἱ καταγγελλίαι μου χρησιμεύουν ἀλλὰ δὲν μιλῶ γιὰ δλες) Σκόρσια Φύλλα (ὄχι δά! τὸ γράμμα σου τὸ βρισκω εὐανδύναστο καὶ χωρὶς λάθῃ) Ἰωνικὸν Ἀστέρα (περιεργὸ νὰ μὴν πιστεῖς νὰ φαντάσματα καὶ νὰ νομίζῃς δι. σὲ περιουσιολογίῳ βασανίσσαι ἀπὸ πρόμακα ἀνοπαρακαλ) Μικρὸν Μετακόντην (ἔχει καλῶς γι' αὐτὸν τὸν κλαστογράφου θὰ γράψω στὸ ἐπόμενον) Ἰδωδὴ Δημοκρατίαν (σὲ συγγνώμῃ τὸ ἔστειλα) Ἀνθισμίνην, Γαλλίαν (μπορεῖ νὰ μὲν τις στείλῃς μου χρησιμεύουν)

Φοίβη ἔχει καλῶς) Κο' ὄβριον (ἔστι ἐκ α' ἀλλ. τε, ἀλλὰ ἐκαστα, γιατί διότι οἱ ἐγκριμένοι εἶχαν ἀξιώσις νὰ δημοσιεύουν, ποῦ ἦταν ἀδύνατο) Ἀνδός Ἑλαίς (ἔστειλα) χαριτωμένα στὴν Διολκίη Ἀθῶν) Σουλιωτοὶ Ἰαν (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωσίμα γράψ μου σάν τὸν ἀδελφὸ σου) Λιποτάχην, Γλαυκόν, Γιὸν τῆς Ἑλλάδος, Τσίρος, Μακεδ. Ἰδεώδες, Πειρωτὴν Καρδιάν, Πάτερ, Ἡσυχον, Σμυρ. Κωνσταντ. Μαστηριώδην Ἀστέρας κτλ. κτλ. Νιαγάρων, Μικρὸν Τζουκί, Μαχάνα, Τυμημένο Φλάμπουρο, Μάρον Δριωνιήν, Νέον Βολτοῖον (σὰς ἐν αριστῶ πολὺ, καθὼς καὶ τοὺς οἰκειούς Συλλόγους, γιὰ τὸ ξεπάθωμα) Μαστηριώδῃ Ἰπποκίτη, Σαυθῆρα της Ἑλευθερίας, Ἀλέξ. Α. Ἀργ., Ἀφελή Κωνσταντιν., Γ. Α. Μαίτην, Δημ. Παίτην, Ἠλιοκάντην, Πόλημπα της Οὐαλίας, Ἀρξομένον Ελευσιναίον, Ἀγαθὸν Ἀνάβολον, Ρήτην Φεραίων. Ἀλλήνωντων Ἑλλῆνα (ἔστειλα)

Εἰς δόξα ἐπιστολῆς ἔλαβα μετὰ τὴν 14ην Ἰ. ἰουνίου, ὑπάντησά με εἰς τὸ προσέχε.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 186ου Διαγωνισμοῦ. Ἄν ἄσκησις δευτεῖα ἔσται τῆς 19ης Ἀδελφότητος ἀλλὰ καὶ πέσαν τῆς προδοσίας ταύτης ἐπ' ἑσὸν δὲν εἴη ἐξουσιάζου δημοσιεύσθαι, ἔσται καὶ τὸν προσηγομιάνων φυλλάδιον.

430. Λεξιγραφίος
Εἶμαι λέξις της κοινῆς
Γράμμα γαλλικὸ τὸ πρῶτον
Τέλλο μὲν θὰ εὐσταθῆς,
Ἄν ἀπὸ τὸ συνολὸ μου,
Λύτα μου, πολὺ γούθῃς.
Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

431. Στοιχειώδης
Σ' ἔλο τουτὸ σῶμα ὁ λυτῆς
Πρῶτον ἐμένα θ' ἀπαντήσῃ
Τὸ μεσαῖο μου ὄμοι γράμμα
Ἄν θελήσῃ νὰ μὲν ἀδύσῃ,
Σὲν ταχόδρομῶ ἀπὸ πᾶν,
Ἐν ἤλθα νὰ μὲν ἔσῃ.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Πέγροφ

432. Μεταγραμματισμὸς
Ἐνός ἀρχαίου κηραυδοῦ
Ἄλλῃσι τὸ κεφαλί
Κί' ἕνας λαμπρὸς ἀστερισμὸς
Ἀμείως ἀμπερόδωτος.
Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἀγκύλι.

433. Αἰνίγματα
Ποταμὸς τὸ ἀρσενικὸ μου,
Ἐντομὸ τὸ θηλυκὸ μου
Καὶ γλυκὸ τὸ οὐδέτερό μου.
Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Τραλλῆς Χερσονήσιας.

434. Παιγία
+ * * * = Νήσος τ. Αἰγαίου
+ * * * = Ἀσθενεῖα
* * * * = Ἐπίσημος
* * * * = Κρότος ἐλαφρός
* * * * = Δημητριακόν
+ * * * = Σχῆμα
+ * * * = Πτηνόν

Οἱ σκαυροὶ καθέτος ἀρχαίος: Θεός.
Ἐστὴν ἐπὶ Κυνίας. Π. Γνωμῶν

435. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 6 = Ζῶον.
2 5 4 5 6 = Γεωγραφικόν.
3 2 4 3 = Γράμμα.
4 1 2 2 5 6 = Ἐλαφρόν.
5 4 1 2 5 6 = Καλόν.
6 5 4 6 6 = Ἐπίθετον.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Κασουδρατίου

436-437. Ἀστία Παρορμήματα
1.— Ὁ κλέων εἶναι σίμα.
2.— Ὁ ἄνδρας εἶναι νόσος.
Ἐστὴν ἐπὶ τ. Ἀνθισμίνης Ἀνοξίως

438. Ποικίλη Ἀκροστιχίς
Τὸ πρῶτον γράμμα της πρώτης τῶν κἀνθι: Ἐπισημῶν ἔσται, τὸ δευτερον της δευτέρας, τὸ τρίτον της τρίτης καὶ οὕτω κἀτέτι, ἀποτελοῦν ἀρχαίον ποιητικόν

1. Κρότος της Ἀσίας. 2. Κριτής τοῦ Ἀβου 3. Ποταμὸς της Ἰταλίας 4. Τετραρχὸς της Ἰουδαίας 5. Προφήτης 6. Νομοθέτης 7. Πόλις της Ἑλλάδος 8. Φιλόσοφος

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ποιγ. της Οὐαλίας

439. Μικτόν
σκα - * - * - * - * - * - * - * - *
Ἐστὴν ἐπὶ Ἄννα, Θ. Μαυραβ

440. Γρίφος
αλ' απ' απ' κακὸν κακόν
απ' κακ' απ' κακόν κακόν
απ' απ' απ' κακὸν κακόν
Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἀστέρος τ. Ἑλευθερίας

Διὰ τοὺς Γαλλομυθίς
441. Sans voyelles
raptz - vs - prntz
Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Θριάμβου τ. Δικαίου

442. Restitution
Absent le - les - dsnt
Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Κεφρέου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκή. τοῦ φύλ. 14

204. Ἀμασις (ζῆμα - σῆς.)—205. Μάρσιος - Μάρ. σ.—206. Τύρας - τυρός.—207. Βίος.—208.

208. ΝΕΡΩΝ 209. ἌΛΚΑΙΟΣ
Ε Ρ Ι Σ (λαλιά, Κάσο, Ἰεζ, ἀλάς, σκακός.)
Ρ Ι Ε
Ω Σ —210-214. Διὰ τοῦ Ν ΠΑ: Πάρος, πάθος, Πάδος, παραλία, πάχος.—215. ΚΥΤΕΛΟΣ (Θρῆκη, Δεῦλη, Σαρφῶν, Θρηβύ, Ἀπῆλων, Μαρῶν, Μαρῶνας)—216. Τὸ γοργὸν καὶ χαρὸν ἔχει.—217. Τὸ ἰνὰ: βγάξτε μενί. (Τὸ ἰνὰ: τι βγάξτε μ' α τί.)—218. Parce que la France a perdu a jadis Sedan (ses dents) et l' Italie Savoie (sa voix).—219. Le miroir.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξας με ἀπὸ 8 στοιχεῖα ὁ 2-6 ἐλάχιστο 8 στοιχ.) Πέσαν τὸν 10 λέξ. 20 λέξ. 4 λέξας, με πᾶσα θε στοιχεῖα. Λεπ. 30 καὶ με κεφαλαία. Λεπ. 40 Ὁ χωριστὸς στοιχὸς ὁ 1.

(ΚΑ.—225)

Διακλασίουκα, Διακλασίουκα
Διακ! Ἀλλήλογραφῶ, ἀναλλάσσω cartes - postales καὶ Μ. Μυστικὰ, Γράψατε: **Διολογικὸν Γαλδουράγκωδο, Poste - Restante, Λάρισα.**

(ΚΑ.—226)

Ἰανισμὲ, Ἀφρικάναν, ἀναλλάσσω Μ. Μυστικὰ ἐάν δεχθεσθαί στείλας.

Ρεῖκι (ΚΑ.—227)

Εἰσορῶμεν ἐπὶ Διακλασίουκισμο χαίρετὸς τὰ Διακλασίουκα. Ἀναλλάσσω Μ. Μυστικὰ.—**ΑΥΡΤΩΝ** (ΚΑ.—228)

Ολων τῶν Διακλασίουκων Συλλόγων ὁ διασχεῖς ὁ

«ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
Γι' αὐτὸ τασοῦμεθα ἐπὶ πλευρῶ του, ὑποσχομενοι **Θερμοπατη** ὑποστήριξη. Μιμηθῆτε τὸ παράδειγμα μας.

ΑΥΡΤΩΝ
ΠΑΤΡΕΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ
(ΚΑ.—229)

Προσχαρὸς σὴν **Φιλολογικῇ Στέγῃ.**
Σαφρανάτιλος

(ΚΑ.—240)

Επισημῶν ἐπὶ ἑπιστολῶν
«ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
ὑποσχομεν θερμότητι ὑποστήριξιν.
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΣ
(ΚΑ.—241)

Κυανόλευκον Ἀββαρο, Ἀφελή Γυναικόπαις, σὲ ἀνακάλυψα εἶσαι σὲ Μαρκαντιῶνς καὶ Λεουκῶντης.—
Ἰατῶ
(ΚΑ.—242)

Καλὴ μας Ἀνναγιά, εὐχομαι σὲ νὰ διαβῆς τὴ στρατὰ της ζωῆς σου συντροφισμένη ἐπ' τῆς σερῆς ἡ αὐτῆς ποῦ λέγεται **Ἐδύνα**.—**Ἀφρανάτιλη, Ἰδανισμὸς, Σμυρνοποδία, Μικρετιὰ, Μπεόφορος.**

(ΚΑ.—243)

Περαγὴ Καρδιά, τὸ ξέρωμεν πολὺ καλὰ πὼς δὲ μὰς... ἐμαρτύρησαι.
ΑΝΑΤΕΛ. ΔΟΞΑ, ΜΠΕΤΟΒΕΝ
(ΚΑ.—244)

«ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
ΑΡΟΠΑΜΑ: Στὴν (ΚΑ 226) νὰ διορθωθῆ: Προβλεπία ὑποστηρίστη ὄρθως μέχρι 25ης Ἰουνίου.—**Ε.** Ἑλλή (Χιον): Ἀποστειλάτε δευθῆνον.—
ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ
(ΚΑ.—245)

Τυμημένο Τυμητικὸν. Ἐπιστὰ Φύσας, Ἀπογογὸς τοῦ 21, ευχαριστῶ.—**Ἀφελῆς Γυναικόπαις**
(ΚΑ.—246)

Αποτέλεσμα Διαγωνισμοῦ Α. Χειμαριῶ: Α' Βραβείον: **Σπουγγίτης Β': Ἀφελῆς Γυναικόπαις.** Α' Ἐπαινος: **Ανατέλλουσα Δόξα, Β': Γελλούλι.**—**Δουλοῦδι της Καρδιάς, Μικροῦ ἡ Τραλαλά.**

(ΚΑ.—247)

Τρελίη Χορδέντρια: εἶσαι ἡ Ἀυθρομήχη Ἀρῶν—ἀν μπορεῖ, βρεῖ το ψευδώνυμό μου.—**Α.** Ἀποστειλάτε.
(ΚΑ.—248)

Δημοκρατία, σὲ ὑποστηρίξω.—
Ἰατῶ
(ΚΑ.—249)

Αφρικάναν, σὲ ἀνακάλυψα εἶσαι ἡ Χ. Π.—
Ἰατῶ
(ΚΑ.—250)

Διακλασίουκα, περιμένετε ἀντακάλυψας.
(ΚΑ.—251)

ΣΑΤΑΝΑΣ καὶ νὰ μὴ ἐξέρῃς κριμας τ' ὄνομά σου.
Παναγιά τῶν Ρόδων
(ΚΑ.—252)

Ανακάλυψον κάρτες με δλους καὶ βλες Διευθύνσις μέχρι μέσων Σεπτεμβρίου. Λεωνίδαν Οικονομίδην, Ἄγιον Βλαστῶν (Ἀργαίου).
(ΚΑ.—253)

Οποιος ἐκ Λευκάδος μ' ἐβῆθ θὰ ἀξίτη. ἔμπρός, Λευκάδιε, ἔμπρός!—
Ἀφελῆς Καστανόβου
(ΚΑ.—254)

ΦΙΛΑΘΟΓ. ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»
προβλεπία Β' Διαγωνισμοῦ εὐλισμοῦ.
Π Βραβείον «Μικρὸς Ἀδελφός». Διευθύνσις: Νικόλαον Ἀθανασιάδην, Ὑψηλάντου 181, Πειραιᾶ.

ΜΟΖΑΡΤ
(ΚΑ.—255)

Απερχόμενοι της «ΝΙΚΗΣ», τασοῦμεθα εἰς τὸ πλευρὸν της δοξασιμῆς «Δημοκρατίας».
ΣΑΡΑΩ, ΠΗΠΟΤ, Τ. ΑΣΤΕΡΩΝ
(ΚΑ.—256)

ΕΡΩΤΗΣΗ
Ποῖ εἶναι τὸ ἑρπαιότερο καὶ γρηγορῶτερο ἔθνος ἐπὶ τὸν κόσμον; Ἀπαντήστε δλοι. Καλύτερη βραβευθήσεται. Προβλεπία μέσων Σεπτεμβρίου. Ἐπὶ **Ἀμφοροῦν** Poste-Restante, Κεράσσοβον Ευρυτανίας.